

глад, затова продължава да излива над черепа на врага си, своя глад и отмъщението за себе си и синовете си: ~~изпитва~~ ^{раздразнена от} терзанията, бащинската любов се превръща в животинска жестокост, ала съдновременно и оръдие на божествената правда.

От толкова упорити страсти, от толкова ужаси, в "Чистилището" се преминава към една кротка ведрина, към тихи чувства, които се отразяват като в огледало сруд околната природа, обградена от морето и ~~всичко~~ свободното синьо небе. Тук, споменът за света се смекчава от чувството за мир и опрощение, което спасените души изпитват като благодарност към Бога; който е предопределен за Рая не може вече да мрази, а ако споменава за този, който го е оскърбил, прави това с "правдиво усърдие", или с тон на съжаление. Затова тук намираме характери с толкова нежна човечност, замислени и чаровни образи, които посрещат мистичния пилигрим с любезна сърдечност. Това са приятели като Казела, който изпавя на Данте една своя песен, сред прехласнатия унес на другарите си и на самия Виргилий; като Нино Висконти, който моли приятеля си да го припомни на младата му дъщеря, тъй като майка и го е вече забравила; като Форезе, който забулва с печал спомените за изминалите весели времена и си припомня с ~~горчивост~~ ^{жалостта} ~~горчивина~~ ^{горчивина} за сегашната покварена и неговорна Флоренция. Или пък това са души, които са опознали ~~своите~~ ^{своите} бурните борби и славата на живота, като Манфреди, който още носи следите на смъртоносните си рани, ала се усмихва заради постигнатото спасение, както се надява на молитвите на любимата си дъщеря: като Буонконте, който, изчезнал през време на поражението при Кампалдино, разказва за своята смърт и за победата на ангела над демона, борали се за неговата душа; като Стаций, изпълнен с признателен възторг към Виргилий, щастлив, че е имал милостта да го види и да го има за любезен другар чак до Земяния Рай.

Тук, сред вечната младост на природата, обграден от чуден и блескав пейзаж, божествената Мателда, гиздаво ~~ушхххххх~~ ^{ушхххххх} му се усмихва, докато найсетне слиза и самата Беатриче да намери верния си почитател. Сякаш поетът е поискал да изживее отново, в един идеален свят, най-хубавите и най-чистите години на размирния си живот.

~~Той~~ ^{Той} ~~сега~~ ^{сега} ~~отдавна~~ ^{отдавна} ~~заминава~~ ^{заминава} Земята се отдалечава, светлината на Рая ни ~~посрещ~~ ^{посрещ} посреща. Духовният устрем расте от небе на небе и, докато човешкият образ изчезва, обгърнат в блясъци, гласовете почват да звучат като най-нежни песни, докато душите съгласуват волята си с тая на Бога: възвишена милост ги кара да отговарят на Дантерите въпроси и да съжаляват световните злини. Така лириката се съединява с епичността, тогава над могъщите сцени, над сияните характери се извисява тържествената полифония, викът на затрогнатата душа, пламтящият укор.

От чаровно засмяната, сред лунната сияние, Пикарда, преминаваме към тържествената песен на Истинияна, към страхотната реч на свети Петър, към ~~негов~~